

Şerefimiz Şehitlerimizden Gelir

Doç. Dr. Dursun Ali TÖKEL | Fatih Sultan Mehmet Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Dekan Yardımcısı

Basit bir soru sormak lazımsa, şehitlik düşüncesinin beslendiği asıl kaynak nedir?

Milletimiz asırlarca “Ya şehit olurum ya gazi.” inancıyla vatan, din ve namus savunmasında eşsiz kahramanlıklar göstermiş, bu düşünce hemen her daim onun önünü kutsal bir ışık olarak aydınlatmıştır. Böyle bir düşüncenin kutsal bir kaynağı olmasa insan en değerli varlığı olan canını nasıl feda edebilir? Çünkü bir kutsalla beslenmeyen duygularımız, düşüncelerimiz, eylemlerimiz insanı kendinden daha yüce bir seviyeye kesinlikle ulaştırmamakta, aksine insanı sadece üreten ve tüketen bir hayvan mertebesine indirmektedir.

Asırlardır, hemen hiç eksilmeyen bu şehitlik ve gazilik duygusunu diri tutan, onları bir ölüm değil de bir dirim olarak gören, yakınında bir şehidi olmayı bir iftihar vesilesi saydıran hangi duygudur, hangi inançtır veya bu asıl inancın ve duygunun kaynağı nedir? Bu soruyla tabii ki basitçe “Kur’an ve hadisler”dir diyebiliriz. Fakat bütün bunlar bize bir kanalla, bir vasıta ile gelirler. O vasıtayı, o kanalı soru ediniyoruz.

Bu sorunun cevabını Tarık Buğra’da en mükemmel ve veciz hâliyle buluyoruz. Ona göre bu yüceliğin asıl kaynağı, vatan, bayrak ve millet sevgisiyle din duygumuzun birbirinden kopmaz bir şekilde kaynaşmasıdır.

“Bu millet her zaman olduğu gibi... Vatan sevgisini, devlet şuurunu din ile iç içe duyardı. Her savaş bir cihat olagelmisti. Vatan, millet sembolleri din sembolü ile birleşiyordu: Bir tek bayrakta üç kutsallık. Bu milletin kaderi, bu milletin ta kendisi yüzyıllar boyunca işte bu bayrakta.” (Tarık Buğra, Küçük Ağa, İletişim Yay., İstanbul 2005, 9. Baskı, s. 9.)

Bu, en basit hâliyle milletin din duygusunun zayıflamasının nasıl yıkımlara yol açacağını göstermektedir. Çünkü din duygusunun zayıflaması demek şehitlik, gaza, cihat gibi duygu, düşünce ve ideallerin zayıflaması; bu zayıflık da vatanın felaketi demektir. İnsanlardaki dinî duygu ve düşünceleri yok etmek isteyenlerin aslında neyin peşinde olduklarını da anlamıyor mu?

Tarık Buğra, Kurtuluş Savaşı zamanı Konya’nın şahsında hemen bütün Anadolu’yu anlatırken, savaşlarla harap olmuş yurdun acı tablolarını çizer. Anadolu’nun herhangi bir köşesinde bu aziz vatan için savaşmayan, yakınlarından bir şehidi veya gazisi olmayan herhangi bir aile yoktur:

“Aylardan beri her ev kocaman bir göz olmuş, yollara dikilmişti: Her evin beklediği biri vardı, bir yavuklu, bir koca, bir oğul, bir ağa veya dayı...” (Tarık Buğra, Küçük Ağa, İletişim Yay., İstanbul 2005, 9. Baskı, s. 9.)

Ahmet Muhip Dıranas da “Dün hava şehitlerinin günüydü.” cümlesiyle başladığı, şehitleri ve şehitliği olağanüstü bir samimiyet ve duygu seliyle anlattığı “Ruhların İndiği Gün” başlıklı yazısında dikkat çeker bu olguya: Anadolu’yu karış karış gezin şehidi olmayan bir ev bulamayacaksınız: “Hangimizin hafızamızda yakın bir şehidin hatırası yoktur; hangi ana gönlünün bir köşesi bir evlat, bir koca, bir kardeş, bir baba şehidinin türbesi değildir.” (Ahmet Muhip Dıranas, “Ruhların İndiği Gün”, Yazılar, YKY., İstanbul 2000, s. 94.)

Dıranas, bir karış bile şehitsiz vatan parçamızın olmadığını ne güzel anlatır: “Topraklarımızın her karışından, hürriyet ve istiklalimizin her harfinde, haklarımızın her zerresinde, bu vatan için şehit düşmüşlerin kanları vardır.” Ve şöyle devam eder şehitlerin önemini anlatmaya:

“Tarihimizin başladığı günden bu yana, bize şerefimizi veren şehitlerimizdir.” (Ahmet Muhip Dıranas, “Ruhların İndiği Gün”, Yazılar, YKY., İstanbul 2000, s. 93.)

Vatan topraklarının her bir karışının şüheda toprağıyla bir cennet bahçesine döndüğü istiklal şairimiz en veciz hâliyle anlatmamış mıdır?

“Şühedâ fıskıracak toprağı sıksan şühedâ!”

Temmuz şehitleri

Daha önceleri ağustos ayı zaferler ayı olarak kutlanırdı. Ama artık 2016 yılının 15 Temmuz’unda, bu milletin kendine darbe yapmaya kalkışan, arkasına neredeyse bütün şer güçleri almış dahili ve harici bedhahlara karşı gösterdiği olağanüstü mücadele ve ardından gelen eşsiz zafer, tarihimize en kahraman ay olarak artık Temmuz’u işaretletecektir. O gün ve hemen ardından verdiğimiz şehitler bu vatan topraklarının ne ilk şehitleridir ne de son şehitleri, fakat onları istisna kılan bu şehadetin bir savaş ortamı olmaksızın, bir komuta kademesi emretmeksizin milletin maşeri vicdanı, Allah, vatan, bayrak ve millet sevgisiyle aniden gelmesindedir. Milletimiz o gece nasıl bir millet olduğunu çıplak göğsü, silahsız bileği ile kâh tankların karşısına çıkarak, kâh tankların altına yatarak kâh tankların

üzerine yürüyerek göstermiş ve Allah'ın her kuluna bahsetmediği şehadeti bir bardak soğuk su içercesine zevk ve imanla kabul etmiştir.

O gün şehit ve gazi olan yaşlı-geç, kadın-erkek bütün gazi ve şehitlerimiz bütün insanlığa "vatan sevgisi"nin ne olduğunu da göstermiştir. Maddi anlamda hiçbir sevk edici güç olmaksızın yüz binler birden vatanın tehlikeye düştüğü hissetmiş, en değerli varlığı olan canını en ağır silahlara siper etmekten çekinmemiş, elinde basit bir demir, küçük bir çakı, işe yaramaz basit bir iki bez parçasıyla uçaklara, tanklara, zırhlılara meydan okumuş, dâhili ve harici hainlere bütün dünyayı dehşete düşüren bir ders vermiştir.

O akşam, aziz milletimizin o akıllara durgunluk veren cihadını hatırladıkça dilime hemen Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın "Allah Kuşları Çoğaltır" şiirindeki şu mısralar dökülüyor:

"Allah kuşları çoğaltır

Ekinlerimizi korusunlar diye kurtlardan

Gayret verir çiftçilerin kalbine

Tarlalar üzere uçan"

(Fazıl Hüsnü Dağlarca, Çocuk ve Allah, YKY., İstanbul 2010, s. 236.)

O akşamı benzersiz kılan en tuhaf şeylerden bir de aziz şehitlerimiz şehit edenlerin alışılmadık bir düşman kitlesi oluşu idi. Bunlar, bizim bağrımızdan çıkmış, bu milletin ekmeğiyle, bu milletin okullarından okumuş, ama ruhlarını şeytana satmış, kalplerini deccale kaptırmış, akıllarını tümüyle hain ellere teslim etmiş sureti bizden görünömlü ama siretleri düşmanlardı. Onlar Âşık Paşa'nın bundan tam yedi yüz yıl evvel bizi uyardığı şeytanlardı:

"Adı mü'min dirliği küfr ü nifâk

Cismi beñzer mü'mine cânı ırak

Cismi mü'min cânı yoldaş kâfire

Belki kâfirden oda öñdin gire

Şol ki münkirdür münâfıkdur tamâm

Uşbu dirlikde bular dutmuş makâm

Dirliği murdâr u yolu yol degül

Şol ki bunlar hak budur dir ol degül"

"Bunların adı mümindi ama işleri güçleri nifaktı, cisimleri mümine benzer ama canları müminlerden fersah fersah uzaktı. Suretlerine baksan mümin sanırdın ama özleriyle kâfirlerin can yoldaşı idiler, hatta bunlar cehenneme kâfirlerden bile önce gireceklerdir. Bunların tamamı Hakk'ın inkârcısı münafıklardı, ait oldukları yer münafıklığın ta kendisiydi. Bunların kendileri mundardır, yolları yol değildir, bunlar neye hak diyorsa kesinlikle o hak değildir."

Âşık Paşa, dış görünüşüne bakılarak bizden sanılacak ama özleriyle aziz vatani düşmanlara peşkeş çekmeye çalışan bu hainlerle yapılacak muameleye de dikkatimizi çeker: Bunları öldürenler gazi, bunlarla savaşırken ölenler aziz şehitlerdir, Kur'an-ı Azimüşşan da buna şahittir:

"Öldürenler gâzidür ölen şehîd

Hiç gümânsuzdur buña Kur'ân şahîd"

(Âşık Paşa, Garibnâme, (Haz: Kemal Yavuz), s. 392-393.)

Din, vatan, bayrak ve bütün mukaddesatımız için canlarını hiçe sayarak, kara toprağa düşen ama milletimizin kalbinde eşsiz tahtlar edinen aziz şehitlerimiz, askeriyle, sivilıyla, kadını, yaşlısı, çocuğuyla Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın şu mısralarında çok beliğ surette ifade ettiği hazineyi kırk haramilerden alan kahramanlarımızdı:

"Tüfek başına askerlerim,

Garip bir düşman var elbette.

Muhterem ağaçlar perişan oldu:

Altın yapraklar dökülmekte

Tüfek başına askerlerim

Karanlıklar indi neden,

Kırk haramilerden hazineyi

Alalım gecikmeden."

(Fazıl Hüsnü Dağlarca, Çocuk ve Allah, YKY., İstanbul 2010, s. 101.)

15 Temmuz bir daha göstermiştir ki, bu milletin her bir neferi hazinesini kırk haramilerden koruyan birer kahramandır ve bu ilelebet böyle olmaya devam edecektir.

